

СЪДЪРЖАНИЕ

Кукувичката Веселка..... 9

Текст: Астрид Линдгрен 1949

Илюстрации: Сесилия Хейкила 2024

Пипи организира похищение на коледна елха 19

Текст: Астрид Линдгрен 1950

Илюстрации: Ингрид Ванг Нюман 1950

Палечкото Нилс Карлсон 35

Текст: Астрид Линдгрен 1949

Илюстрации: Илун Викланд 1965

Коледа на острова на чайките 51

Текст: Астрид Линдгрен 1964

Илюстрации: Мария Нилсон Торе 2022

Битката със снежни топки в Катхулт 67

Текст: Астрид Линдгрен 1985

Илюстрации: Бьорн Берг 1986

Бойка Кайса помага на баба 79

Текст: Астрид Линдгрен 1950

Илюстрации: Илун Викланд 1958

Томтето и лисицата 93

Текст: Астрид Линдгрен 1965

(Свободна преработка на Астрид Линдгрен
по стихотворение на Карл-Ерик Форшлунд)

Илюстрации: Ева Ериксон 2017

Кукучвичката Веселка

Превод: Мирела Иванова
Илюстрации: Сесилия Хейкила

— **П**овече не издържам — каза майката на Гунарс и Гунила един ден, малко преди Коледа.

— Аз също — каза и бащата на Гунарс и Гунила.

Гунарс и Гунила лежаха в стаята си и чуваха всичко. Те много добре знаеха какво родителите им повече не могат да издържат. Не издържаха вече самите тях, Гунарс и Гунила. Защото Гунарс и Гунила боледуваха вече четвърта седмица. Не бяха опасно болни, бяха само толкова болни, че да се налага да лежат в леглата си и час по час да викат мама.

Четири седмици са много дни и много, много часове, и много, много, много минути. И почти всяка минута Гунарс и Гунила викаха мама. Тя трябваше да им донесе вода или да им прочете някоя приказка, или да изтупа и оправи леглата им, защото между чаршафите имаше натрошен сухар. Дните се точеха ужасно дълги, на Гунарс и Гунила им се струваха направо безкрайни и когато нямаше друг повод да разкарат мама, те можеха винаги да изкрещят с цяло гърло:

— Мамо, колко е часът?

Само за да чуят дали скоро няма да настъпи някой любим за тях час, час който да преобърне бавното време, като например часът за ядене или

пиене на сок, или часът, в който татко се прибира от банката у дома.

Но сега и татко беше казал, че няма да издържи още дълго по тоя начин.

— Ще купя на децата часовник, техен собствен часовник — каза той. — При това още утре. Тогава най-малкото поне ще престанат непрекъснато да питат колко е часът.

Следващият ден бе изпълнен с вълнуващо очакване за Гунарс и Гунила. Беше по-трудно от всеки друг път да лежат спокойно в леглата си.

— Размишлявам над въпроса какъв ли часовник ще получим — каза Гунарс.

— Навярно будилник — предположи Гунила.

Но когато татко най-най-сетне се прибра у дома и разопакова пакета, в него нямаше никакъв будилник. От кутията се появи часовник с кукувичка! Татко го закачи на стената в детската стая и го свери, беше точно шест часа. И тогава — представете си — една вратичка в часовника се отвори и от нея изскочи малка дървена кукувичка. Тя изкука звънко и ясно шест пъти, за да се знае, че е шест часа, точно шест часа, ни повече, ни по-малко. После кукувичката отново се скри в часовника и вратичката след нея се затвори.

Татко обясни на децата механизма. Той им разказа по какъв начин дървената кукувичка се появява през вра-

тичката и как може да кука, осведоми ги още, че подобни часовници с кукувичка се произвеждат в Швейцария.

Това беше прекрасен подарък, Гунарс и Гунила бяха във възторг. Наистина се оказваше вълнуващо да лежиш в леглото си и да очакваш да стане седем, осем, девет и десет часа. Да, всъщност в десет те изобщо не бяха заспали, въпреки че мама отдавна беше им пожелала лека нощ и беше угасила лампата в стаята. Само че истински тъмно в детската стая не ставаше никога, защото точно до прозореца ѝ случайно имаше уличен фенер. Това си бе истинско щастие, смятаха Гунарс и Гунила. Когато стана десет, кукувичката изскочи през отворената вратичка и изкука десет пъти – точно и отмерено.

– Как мислиш, откъде знае колко пъти трябва да изкука? – попита Гунила.

– Е, така е нагласен механизмът ѝ, за който татко ни разказа – отговори Гунарс.

Но тогава се случи нещо забележително! Вратичката се откряна отново и малката кукувичка излетя.

– Механизъм! Наслушах се на приказки за механизми – изсъска ядосано тя. – Има нещо, което се нарича дух на математиката – да! И аз го притежавам! Това означава, че мога да броя и смятам. Да!

Гунарс и Гунила седяха като вдървени в леглата си и втренчено гледаха кукувичката. Струваше им се, че сънуват.

– Тя – тя може да говори – изведнъж прошепна Гунарс.

– Естествено, че мога да говоря – отсече кукувичката. – Ти си мислеше, че само мога да крещя ли?

– Не, не – замънка Гунарс объркано. – Но...

– Аз съм много усърдна и интелигентна кукувичка – продължи да говори малката дървена кукувичка. После литна и кацна на ръба на Гунарсовото легло. – Обиколила съм целия свят, била съм къде ли не и съм видяла толкова много, че главата ми се размътва, помисля ли си за това.

Очите на Гунарс и Гунила се уголемяваха все повече и повече.

– Не си ли здраво прикрепена към часовника? – изведнъж попита Гунила извънредно учтиво.

– Естествено, че не – категорично отсече кукувичката. – Хората само си въобразяват, че нещата стоят по този начин.

В този миг мама влезе, за да разбере защо в детската стая още не е настъпила тишина. Кукувичката изхвърча като стрела, скри се в часовника си и с трясък затръшна вратичката подире си. Не се появи отново,

докато не се убеди, че мама се е отдалечила достатъчно.

– О, защо мама не трябваше да види, че ти си жива? – попита Гунила.

– Защото това е тайна – отвърна кукувичката, – тайна, за която трябва да знаят само децата. Възрастните хора така или иначе не биха повярвали. Те са убедени, че всички кукувички в часовниците са направени от дърво. Ха-ха-ха, самите те са от дърво, да, и това е точно толкова вярно, колкото и че името ми е Веселка!

Кукувичката Веселка, да, това беше името, което най-много ѝ подходеше, смятаха Гунарс и Гунила. Те бяха много, много доволни от новия си часовник.

Кукувичката Веселка прелиташе насам-натам из стаята, додето оживено беседваше с тях.

– Закълнете ми се, че няма да кажете никому, че съм жива – каза тя. – Защото ако го сторите, няма да пророня и една думичка повече, само ще отброявам часовете. Всъщност – продължи кукувичката, – сега най-доброто, което можем да сторим, е да се мушнем в леглата си. Боя се да не се успя. Много ми е трудно да се будя всеки път нощем, особено когато трябва да изкукам три пъти в три часа. Налага ми се да ползвам будилник – призна си кукувичката Веселка и

изчезна зад малката вратичка на часовника.

На другата сутрин Гунарс и Гунила както обикновено получиха закуската си в леглото. Мама седеше край тях, докато се хранеха. Кукувичката Веселка се появи и изкука осем пъти. Но нищо не каза, разбира се. Само намигна на децата.

Гунарс и Гунила гледаха като омагьосани. Значи не бяха сънували. Тя наистина си беше жива. Съвсем, ама съвсем жива! Колкото повече време минаваше, толкова повече се удивляваше майката на Гунарс и Гунила. Денят вече преваляше, а никакви викове, никакъв хленч за вода или приказка не се разнасяха от детската стая. Само час по час можеше да се чуе тайнствен, възторжен кикот.

Понякога се налагаше да влезе, за да разбере какво става. Но децата седяха прилежно в леглата си. Само страните им бяха необичайно заруменили и изглеждаше като че ли се подсмивват на нещо. На какво мама и не успя да научи. Затова се върна кухнята малко объркана.

Ай, та тя изобщо и не знаеше, че кукувичката Веселка беше демонстрирала пред Гунарс и Гунила изкуството на летенето. Беше се спускала косо над леглата им и беше се премятала във въздуха, крещейки с цяло гърло.

Беше толкова весело, че Гунарс и Гунила хълцаха от удоволствие.

След това кукувичката Веселка, кацнала на прозореца, наблюдаваше улицата и им разказваше какво вижда. Снегът се сипеше толкова красиво. Скоро щеше да дойде Коледа и много деца подтичваха под прозореца, натоварени с пакети. Гунарс и Гунила въздъхнаха.

– Тази година не можем да купим никакви коледни подаръци – натъжен каза Гунарс.

– Не, не бива да ставаме от леглата преди святата нощ – добави Гунила.

– Оставете това на мен – окуражи ги кукувичката Веселка. – Само ми отворете прозореца и аз веднага ще излети.

– Но ние нямаме пари – промълви Гунарс.

– Имаме съвсем малко... – добави Гунила.

– Това също оставете на мен – рече им кукувичката Веселка. – Аз мога да снасям златни яйца. Тази нощ вече съм снесла три. Горе в часовника са.

И – фъррр – влетя в часовника и се върна обратно с малко и прекрасно златно яйчице в човката си. Положи го в дланта на Гунила и на нея ѝ мина през ума, че никога не е виждала нещо толкова красиво.

– Моля те, задръж го – каза кукувичката Веселка. – Аз ще снеса нови.

Но ми отворете прозореца, за да отида най-сетне при джуджетата – заради коледните подаръци.

– В Стокхолм няма джуджета – колебливо промълви Гунила.

– Струва ми се, че и представа си нямате що за чудесии има в Стокхолм – заяви кукувичката Веселка. – Не отваряте очите си и ушите си както трябва, в това е цялата работа. Иначе бихте видели как елфите танцуват в градината на краля през пролетните вечери и как сега, преди Коледа, джуджетата се трудят в работилниците си долу, в стария град.

– Наистина ли – удивиха се Гунарс и Гунила.

После побързаха да отворят прозореца, за да може кукувичката Веселка да излети и да купи коледни подаръци от работилниците на джуджетата.

През целия ден тя отлиташе и долиташе обратно със златни яйчица и пакети. И това бе доста изтощително, защото трябваше да следи часовете и да кука навреме. Тя донесе прекрасни неща, смятаха Гунарс и Гунила. Брошка и гривна за мама, папка и джобно ножче за татко и цяла купчина прекрасни играчки за братовчедите. О, колко вълнуващо беше да се отварят пакетите! И колко весело беше с кукувичката Веселка!

Само едно нещо създаваше грижи

и тревоги на Гунарс и Гунила: как щяха да обяснят всичко на мама и татко в святата нощ.

Най-накрая се уговориха просто да гледат загадъчно и да повтарят, че това е една огромна и неразкриваема тайна. Тогава мама и татко можеха да си мислят, каквото си пожелаят.

Вечерта, малко преди осем, мама влезе в стаята, за да пожелае на децата си, които бяха толкова послушни през целия ден, лека нощ. Кукувичката Веселка бе в прелестно настроение и преди да излети в часовника и да затвори вратичката подире си, прошепна на децата:

– Сега ще си направим малка шегичка с вашата майка!

След като мама зави грижливо децата си за през нощта, каза:

– Е, вече е време за сън. Осем часът е.

Тогава вратичката на часовника се отвори и малката дървена кукувичка се показа. После кука. Тя кукаше и кукаше, и кукаше. Не осем пъти, не: цели двайсет и шест пъти. Мама седеше като вцепенена.

– Какво се е случило – пророни тя. – Нещо в механизма не е наред.

– Да, да – закимаха Гунарс и Гунила, – нещо в механизма не е наред!

После се мушнаха в леглата си и едва не се задушиха от смях.